

Kan en glasrude fortælle historie?

For nogen tid siden bragte LOKALAVISEN en historie om gdr. Søren Thomassen fra Koed. Han var soldat i 1863-64 og deltog i krigen i Sønderjylland. I hans efterladte breve til hustruen kan vi læse, at han savner familien i Koed.

Nu kan vi bringe en opfølgning på historien. På samme tid var tyske soldater indkvarteret i netop Koed, og de har levet med det samme savn og længtes tilbage til familie og kærester i Tyskland.

Fra Lars Thyrré Sørensen, Skalhøjvej 14, Koed, har Lokalarkivet modtaget en glasrude med indridsninger.

Vi har forsøgt at tyde skriften, men det er ikke muligt. Vi har henvendt os til Freka Grafisk og Kolind Bogtrykkeri for at høre, om de kunne hjælpe. Vi har forsøgt at drysse forskelligt pulver ned i ridserne. Vi har henvendt os til Østjyllands museum, men har ikke fået tilbagemelding.

Glasruden er 15 x 33 cm, og vi kan tyde ordene "Leutnant im 3." og senere "Regiment". Nederst står der "25. juli 1884".

Her er Lars' følgebrev:

Her er det jeg fik fortalt af min far og mor..

Vores stuehus blev bygget i 1862 - Der var kommet mange penge til Koed dengang - for Gårdejer Søren Jensen eller Jens Sørensen arvede en masse penge fra en skibsreder i København. (jeg er i tvivl om navnene, måske kan det undersøges ved at kigge på Koedskovens historie.)

Det var på det tidspunkt det flotteste hus, der nogen sinde var blevet lavet på egnen. Dog blev det ikke så højt, for det siges at bygherren stod på bakken ved siden af og holdt øje, så ligeså snart vinduerne sluttede skulle der startes med tag. Det var meningen huset skulle have været noget højere, men taget kom til at starte lige så snart vinduerne sluttede, så vi har ikke megen plads mellem vinduer og tag.

Men der blev bygget rigtig flot, og det blev til et hus med 4 skorstene og meget flot gesims og kvist ud imod syd.

Da dette flotte hus stod der helt nyt i 1864, så var det jo forståeligt nok, at en tysk Løjtnant tog nogle af værelserne i besiddelse, så han kunne bo der. Det var blandt andet havestuen han indtog. Nu kommer ruden ind i billedet. Løjtnanten savnede sin kæreste, og han skulle bare vente på, at krigen var slut, så han kunne komme hjem til kæresten.

Med sin diamantring stod han og kiggede ud i haven og tænkte på sin kæreste, og der skrev han så på ruden - dato og årstal og jeg tror også navnet på kæresten - (desværre er det umuligt at se).

Rudens historie:

Lige netop denne rude sad i vinduet rigtig længe. Man lavede nemlig ting, der kunne holde dengang, Så Jeg husker selv, at ruden sad der i 1969 altså i over 100 år havde vindue og rude holdt. De andre ruder var blevet skiftet, men lige netop vinduet med inskriptionen havde holdt så længe.

En dejlig sommer formiddag, hvor der lige var en pause i arbejdet - jeg kan huske, at det var i sommerferien - spillede vi fodbold i haven, og vinduet vendte netop ud til haven. Jeg ville skyde en " højder" op på taget for sjov, men desværre fejlede jeg - Den ramte vinduet, og katastrofen var sket. Jeg måtte gå min tunge gang til min mor, og jeg vidste, at hun var stolt af denne rude - men overraskende nok fik jeg hverken skældud eller nogen lussing. Hun sagde nå ja, den her gamle rude trænger da også til at blive skiftet ud.

Vores søde brugsuddeler, der boede lige overfor var fingernem, og han fik stumperne, som han satte ind i rammer og et ekstra glas, så det blev, som det ser ud i dag.

Interesserede kan besøge Lokalarkivet i Nimtofte og forsøge at løse gåden.